

GREMSPERGER ÜGYVÉDI IRODA

képviselésében eljár:

dr. Gremesperger Gábor irodavezető ügyvéd, a Budapesti Ügyvédi Kamara tagja

kamarai azonosítószám: 11355
Székhelye: 1037 Budapest, Budai Nagy Antal u. 3. I/3.
Telefon/fax: 36-1-320-5519/36-1-239-1855
E-mail címe: gabor_gremesperger@gbk.hu

Hiv.sz: IV/438-1/2019.

Dr. Bitskey Botond úrnak

főtitkár

Alkotmánybíróság

1535 Budapest

Pf: 773

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám: 10/438-2/2019	
Érkezett: 2019 ÁPR 29.	
Példány: 1	Kezelőiroda:
Melléklet: 0 db	<i>[Handwritten signature]</i>

Tisztelt Főtitkár úr!

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Főtitkár úr a fenti számú, 2019. március 18. napján kelt hiánypótlási levelében az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (Abtv.) 27.§-ára és 52. § (1) bekezdésére hivatkozással kifejtette, hogy a [REDACTED] képviselésében benyújtott, a Fővárosi Törvényszék 48. Pf.634.296/2018/5. jogerős ítélete elleni „beadvány nem tartalmaz kellő alkotmányjogi érvekkel alátámasztott indokolást arra nézve, hogy a támadott bírói döntés, miért ellentétes az Alaptörvény megjelölt rendelkezéseivel.” Felhívta a figyelmet arra, hogy az indokolásnak célszerű kiterjednie az Alaptörvénynek az alkotmányjogi panaszban hivatkozott valamennyi rendelkezésére, illetve arra, hogy azokat mennyiben és miért sérti a támadott bírói döntés.

Tájékoztatást adott arról, hogy az alkotmánybírósági eljárás megindítására akkor van lehetőség, ha a hiánypótlás maradéktalanul megfelel az Abtv. 27.§-ában és 52.§ (1) és (4) bekezdéseiben foglaltaknak. Egyben felhívta a figyelmet az indítványozó nevének nyilvánosságra hozatalával kapcsolatos indítványozói nyilatkozat megtételére.

Főtitkár úr levelében foglaltakra válaszolva az alábbiakról tájékoztatom.

1) Tájékoztatom Főtitkár urat, hogy az indítványozó nem járul hozzá a nevének nyilvánosságra hozatalához.

2) Úgy vélem, hogy arra a kérdésre, hogy a támadott bírói döntés az indítványozó alaptörvényben foglalt jogait mennyiben és miért sérti, az indítvány kellő indokokat és érveket tartalmaz. [Lásd az indítvány 14-23. oldalán a 11-16. pontokban kifejtetteket.] Ez egyben alátámasztja azt is, hogy a bírói döntés miért ellentétes az Alaptörvény megjelölt rendelkezéseivel.

Indítványozó a Fővárosi Törvényszék 48. Pf. 634.296/2018/5. sorszámú ítéletét azért tartotta alaptörvény-ellenesnek, mert az sérti az **alperes** indítványozónak

- az Alaptörvény I. cikkében foglalt, az állami szervek által a polgárok alapjogvédelme biztosításához való jogát;
- a Alaptörvény II. cikkben foglalt emberi méltósághoz való jogát;
- az Alaptörvény XIII. cikkében védett tulajdonhoz való jogát;
- az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében rögzített, a tisztességes és pártatlan bírósági eljáráshoz, illetve a (7) bekezdésében foglalt érdemi és hatékony jogorvoslathoz való jogát.

3) Az ügyben előterjesztett alkotmányjogi panaszban felvetett alapvető és elsődleges alkotmányossági kérdés tartalma - az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdése sérelmére kapcsán - az, **hogy tisztességes és igazságos eljárásról van-e szó** az indítványban jelzett abban az esetben, **hogyha a „független”** (kizárólag az első fokú bíróság által az előtte felvett bizonyítás adatain és bírói meggyőződésen alapuló döntésre tekintettel) **első fokú bíróságnak – a keresetet indító felperes mulasztása** (a bíróság 4-I. végzésének felperes által történő nem teljesítése és a bíróság meggyőződése szerint a kereseti kérelem nem kellő megalapozottsága és bizonyítása: kihangsúlyozandó, hogy ún. kis-értékű perről van szó, ahol a felperest terheli a perbeli tényelőadási és bizonyítási koncentráció) **alapján - a keresetet elutasító bírói döntése** (a felperes fellebbezése alapján) **megváltoztatható, és a kereset helyt adással bírálható el.**

Mégpedig úgy hogy ez ellen (az első fokú eljárásban hozott bírói döntéssel szemben teljesen ellentétes II. fokú) döntés ellen nincs helye (további) - akár rendes, akár rendkívüli - jogorvoslatnak.

Tehát Alaptörvénynek megfelel-e az a bírósági eljárás, amelyben a bizonyítékok értékelését és az első fokú bíróban a bírói meggyőződés kialakítását - kizárólag az iratok alapján - az érdemi döntés tekintetében a szintén független II. fokú bíróság felülmérlegelheti-e, átveheti-e ezt az első fokú bírósági döntési funkciót, úgy hogy a II. fokú bíróság az ügyben tárgyalást nem tart (a felekhez kérdést nem intéz), és a döntés ellen a felek nem fellebbezhetnek.

Egyébként ezzel függ össze az az alapvető kérdés, hogy a bírósági eljárásban az első fokú bíróság által a bizonyítás mikénti teljesítésére történő felhívásnak a felperes által történő elmulasztása, és ebből eredően a tényállás megállapíthatatlansága miatt az első fokú bíróság által erre alapított keresetet elutasító rendelkezése elleni fellebbezésben, ez miként mérlegelhető felül a másodfokú bíróság által.

Indítványozó úgy véli, hogy így nem volt biztosított a fentiekre tekintettel az első fokú bíróság függetlensége, a II. fokú bíróság által végzett felülmérlegelhetőség miatt.

Az Alkotmánybíróság a 20/2017. (VII. 18.) AB határozatban megállapította, hogy „[a] bírói függetlenségnek nem korlátja, sokkal inkább biztosítéka a törvényeknek való alávetettség: a bírónak a határozatait a jogszabályok alapján kell meghoznia. Ha a törvénynek való alávetettségtől a bíróság eloldja magát, saját függetlenségének egyik tárgyi alapját vonja el. A vonatkozó jogszabályokat be nem tartó bíróság lényegében visszaél saját függetlenségével, amely adott esetben ezen keresztül a tisztességes bírósági eljáráshoz való jog sérelmét okozhatja. Az a bírói ítélet, amely alapos ok nélkül hagyja figyelmen kívül a hatályos jogot, önkényes, fogalmilag nem lehet tisztességes, és nem fér össze a jogállamiság alapelveivel.” (Indokolás [23]).

Természetesen más lenne a helyzet, ha a II. fokú bíróság az első fokú bíróság helytelen tájékoztatási és kioktatási intézkedése okából az eltérő álláspontja miatt az első fokú ítéletet hatályon kívül helyezte volna! De álláspontom szerint a II. fokú bíróság nem veheti át a mérlegeléssel hozandó döntést az első fokú bíróság bírósági eljárása elvonásával: azaz felülmérlegeléssel. Ez alapvető feltétele a tisztességes eljárásnak is, amely nem történt meg jelen esetben.

Sérült a II. fokú bíróság eljárásával az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdésében foglalt jogorvoslathoz való jog is, mert az ellentétes döntésre tekintettel az indítványozó mindenfajta jogorvoslattól elzárásra került.

A II. fokú bíróság ítélete sérti az Emberi Jogok Európai Egyezménye [1993. évi XXXI. törvény] 13. CIKK-ében foglalt „Hatékony jogorvoslathoz való jog”-ot. „Bárkinek, akinek a jelen Egyezményben meghatározott jogait és szabadságait megsértették, joga van ahhoz, hogy a hazai hatóság előtt a jogsérelem hatékony orvoslását kérje az esetben is, ha e jogokat hivatalos minőségben eljáró személyek sértették meg.”

Márpedig erre az indítványozónak a hazai jogrendszerben erre nem volt lehetősége: a bírósági előtti eljárást nem az indítványozó indította, az első fokú bíróság elleni fellebbezést nem az indítványozó terjesztette elő. Az indítványozó tekintetében tehát a jogorvoslathoz való jog teljes egészében elenyészett a II. fokú bíróság döntése következtében.

Az Alkotmánybíróság által hozott döntésekben nincs olyan eset, amely az egymásnak döntési elkülönültségben levő bíróságok viszonylatában a „függetlenség” és „kizárólag a törvényeknek való alávetettség” kérdésköre tárgyában született volna döntés. Megjegyzendő: indítványozó tisztában van azzal, hogy az Alaptörvény 26. cikk (1) bekezdésében foglalt „törvényeknek való alávetettség” nem a „Szabadság és Felelősség” cím alatt levő alapvető jogok között került elhelyezésre, de az alkotmányjogi panasz mikénti elbírálása szempontjából annyiban van ennek jelentősége, hogyha a II. fokú bíróság az első fokú bíróság ebbéli jogosultságát sérti, az az indítványozó alapjogának érvényesülésére is hatással van, annak tükrében, hogy a bíróság az Alaptörvény I. cikk (1) bekezdése szerinti kötelezettsége körében a másik bíróság „törvényeknek való alávetettsége” körét (hatáskörét, döntési kompetenciáját a tényállás megállapítására és a meggyőződésének kialakulására és ennek megfelelő döntés meghozatalára) köteles figyelembe venni, és az alapjog biztosítására érdekében védeni. E körben indítványozó utal arra is, hogy az Alaptörvény 28. cikk rendelkezése a bírói döntéshozatallal kapcsolatban 2018. június 28.-ai hatállyal – az Alaptörvény hetedik módosítása 8. cikke kapcsán megváltozott.

E szerint:

„A bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezik. A jogszabályok céljának megállapítása során elsősorban a jogszabály preambuluma, illetve a jogszabály megalkotására vagy módosítására irányuló javaslat indokolását kell figyelembe venni. Az Alaptörvény és a jogszabályok

értelmezésekor azt kell feltételezni, hogy a józan észnek és a közjónak megfelelő, erkölcsös és gazdaságos célt szolgálnak."

Az első fokú bíróságnak a Pp. 164.§ (1) bekezdése alkalmazásával bizonyítatlanság okából a kereset elutasítását jelentő döntésének a II. fokú bíróság által történő felülmérlegelése a fenti alaptörvényi rendelkezéseket is sérti.

A Pp. 3.§ (3) bekezdése alapján a felperest a bíróság kötelezte a 4-I. végzésében a követelése levezetésére és azzal kapcsolatos részösszetevők bemutatására – figyelemmel a többszörös engedményezésre, amelynek szabályszerűségét is az alperes vitatta. Felperes azonban az ezzel kapcsolatos bizonyítási kötelezettségének nem tett eleget.

4) Indítványozó - a tisztességes bírósági eljáráshoz való alapjoga és jogorvoslathoz való alapjoga megsértése tekintetében - az indítványa alátámasztására hivatkozik az alábbi alkotmánybírósági határozatokra:

28/2015. (IX.24.) AB határozat:

[„Az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az Abtv. indokolásában már megállapította azt, hogy az Alaptörvény és Abtv. valamennyi bírói döntést illetően lehetővé teszi alkotmányjogi panasz benyújtását”]

24/2015. (VII.7.) AB határozat:

[„Az Abtv. 27. §-a alapján alaptörvényt-ellenes bírói döntéssel szemben az egyedi ügyben érintett személy vagy szervezet alkotmányjogi panasszal fordulhat az Alkotmánybírósághoz, ha az ügy érdemében hozott döntés vagy a bírósági befejező egyéb döntés az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogát sérti, és az indítványozó a jogorvoslati lehetőségeit már kimerítette, vagy jogorvoslati lehetőség nincs számára biztosítva. [...] Az Alaptörvény 27.§-a szerint alkotmányjogi panaszt az egyedi ügyben érintett személy vagy szervezet terjeszthet elő, ha az ügy érdemében hozott döntés folytán az Alaptörvényben biztosított jogának serelme következett be.”]

3265/2014. (IX.4.) AB határozat:

A tisztességes eljárás követelménye „olyan alkotmányos alapjogot jelent, amely egy komplex követelmény rendszert testesít meg. "Ebből" fakadóan ezen követelmények teljesítése egy olyan minőséget jelent, amelyet csak az eljárás egészének figyelembe vételével ítéltünk meg. A tisztességes eljárás kereteit tehát garanciák sokasága tölti ki, fogalma nem képez egy zárt rendszert, jogi és nem jogi elemeket egyaránt tartalmaz. Olyan abszolút jog, amellyel szemben más mérlegelhető jog nem létezik, hiszen már maga is mérlegelés eredménye; ez a rendelkezés azonban nem zárja ki azt, hogy egyes részelemei korlátozhatóak legyenek. A tisztességes eljárásjogot olyan emberi jogként indokolt felfogni, amelyet akkor lehet igénybe venni, amikor az egyén egy meghatározott speciális helyzetbe kerül. (...)

A tisztességes eljáráshoz való jog követelménye olyan jogalkalmazói eljárást foglal magában, amely a jogállam értékrendjének megfelelő, a demokratikus alkotmányfejlődés során kikristályosodott alapelvek és szabályok alapján zajlik. Minden eljárásra vonatkozik, amely az állam jogalkalmazói tevékenységével kapcsolatos.

A tisztességes eljáráshoz való jogot több jelentős nemzetközi emberi jogi egyezmény is deklarálja. Az EJEE 6. cikke rögzíti a tisztességes eljáráshoz való jogot és annak összetevőit, de az Európai Unió Alapjogi Chartájának 47-50 cikke és a Polgári és Politikai Jogok Nemzetközi Egyezségokmányának 14. cikke szintén foglalkozik ezzel az alapvető jogunkkal. „A tisztességes eljárás követelménye számos részjogosultságból tevődik össze. (...)”]

7/2013. (III.1.)AB határozat;

[(...) „A Bíróság ugyanakkor azt is elvi éllel mondta ki, hogy a döntéssel szemben feltétlen elvárás, hogy a bíróság az ügy lényegi részeit a szükséges alapossággal vizsgálja meg, és erről a vizsgálatáról határozatának indokolásában is adjon számot. (...)”]

Indítványozó alperes úgy véli, hogy mindezeknek a feltételeknek a II. fokú bíróság ítélete nem tesz eleget.

A döntéshez való joghoz szorosan kapcsolódik az indokolási kötelezettség elve. Ezek értelmében, ha a bíróság döntést hoz, kellően meg kell indokolnia, hogy mely tények, bizonyítékok alapján jutott arra a következtetésre, ami döntésének alapját képezte és mely körülményeket, hivatkozásokat miért zárt ki a bizonyítékok, bizonyítási eljárás köréből. Ugyanis az ügyfél csak ezáltal értheti meg a döntés eredményét, erre alapozhatja jogorvoslati kérelmét, ezért az indokolásnak kellően részletesnek kell lennie. [Case of Ruiz Torija v. Spain, 18390/91 - Judgment (chamber) 9 December 1994., Case of Hirvisaari v. Finland, 49684/99 - Judgment (Fourth Section), 27 September 2001.]

5) A fentiekre tekintettel indítványozó kéri az indítvány nyilvántartásba vételét és érdemi elbírálását.

Budapest, 2019. április 23.

Tisztelettel:

██████████ indítványozó alperes

képviselésében, a Gremesperger Ügyvédi Iroda nevében:

GREMSPERGER ÜGYVÉDI IRODA
dr. Gremesperger Gábor
irodavezető ügyvéd
1137 Bp. Budai Nagy A. t. 3.
Adószám: 18136627-2-41

dr. Gremesperger Gábor irodavezető ügyvéd

